

Inhoud

1. Brief aan vreemdelingen	7
2. Paastroost	13
3. Geloofsechtheid	19
4. Houd moed!	26
5. Wees heilig!	33
6. De wetenschap van een pelgrim	40
7. Heiligmaking: van snoeiproces tot bloeiproces	47
8. De levende Steen	55
9. Uitverkoren!	61
10. Echte pelgrims	68
11. Maatschappelijke opdracht	75
12. Heilig leven met God en voor God	82
13. Gods lankmoedigheid in de geschiedenis van Noach getekend	89
14. Teken en zegel van de Doop	96
15. De balans: het einde	103
16. Voor God	107
17. Crisistijd	114
18. Pastoraat	120
19. Grote en dierbare beloften	127
20. Geloofsgaven als toepassing	134
21. Roeping en verkiezing	142
22. Het vaste Woord van God	151
23. De rechtvaardige Lot	158
24. Het voorbeeld van Bileam	166
25. Een dag als duizend jaar...!	173
26. Jezus komt!	181
Nawoord	189

Brief aan vreemdelingen

1 Petrus 1:1

PETRUS, een apostel van JEZUS CHRISTUS, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatië, Cappadocië, Azië en Bithynië.

Afzender

Elke brief heeft een afzender. De afzender staat bij ons onder aan de brief, zodat je weet van wie je de brief krijgt. Het is belangrijk om dat te weten. Meestal kijk je als eerste naar de afzender. Je bent benieuwd wie die brief gestuurd heeft. Het kan goeddoen om een brief te krijgen. Dat is zeker het geval als je je een vreemde voelt in een bepaalde omgeving. Een omgeving waar je met weinig mensen omgaat, omdat de cultuur vreemd is en je buiten de sociale netwerken staat. Bij de mensen aan wie Petrus zijn brief schrijft, was dit ook zo. Ze worden aangesproken alsof zij geen burgerrecht hebben. Als asielzoekers, als vreemdelingen die nergens enige rechten kunnen laten gelden. Mensen die voelen dat ze vreemdelingen zijn. De geadresseerden zijn immers vooral Joodse kolonisten, die in allerlei steden, verspreid over Klein-Azië, wonen. Ze zijn bij de autochtone Joden niet welkom, omdat ze Jezus hebben ontvangen als hun Zaligmaker, door de prediking van het Evangelie. Dit had een grote omkeer in hun leven gebracht. Hierdoor is bittere vijandschap van hun eigen volksgenoten hun deel. Maar ze voelen zich ook niet thuis bij de heidenen, die er totaal andere gewoonten op nahouden. Het zijn vreemdelingen geworden in hun eigen omgeving, door de totale verandering of vernieuwing die in hun leven

had plaatsgevonden. Hoe goed doet het hun nu om een brief te krijgen!

De apostolische brieven beginnen altijd eerst met de afzender. Zo ook hier. Simon Petrus noemt in deze eerste brief zijn belijdenisnaam. De naam die Jezus hem bij zijn belijdenis van Christus als de Zoon van God, gegeven had. Petrus, deze naam betekent 'rots'. Petrus wil hiermee niet zijn eigen kwaliteiten etaleren, maar hij laat er juist mee zien dat Christus alles gedaan heeft in zijn leven. Hij zet zijn naam niet boven aan de brief om zijn ego te tonen. Hij is gezonden door Jezus Christus Zelf. Het is in Zijn kracht dat Petrus zo veel werk kan doen in Gods Koninkrijk. Het Evangelie wordt verbreid door mensen, die de Heere daar persoonlijk toe roept. In het woord 'apostel' is begrepen, hoe de Heere met Zijn Kerk begon. Apostel zijn betekent 'van de Heere vandaan gezonden'. Daarin zit iets van de afstand die God aflegt om mensen te roepen tot Zijn dienst. Het is niet te bevatten dat God vanuit de hoge hemel zo laag op mensen neerziet. De heerlijke Christus zendt mensen, met het oog op Zijn heerlijke dienst. Daarmee zet ook deze mooie brief in.

Geadresseerden in een groot gebied

In het laatste hoofdstuk van deze brief staat dat hij is geschreven vanuit 'Babylon'. Nu heeft men wel gedacht dat dit het oude Rome moet zijn geweest, maar waarschijnlijk moeten we er het oude Babel onder verstaan, zoals de kanttekeningen dat ook verklaren. Hier was namelijk ook een Joodse nederzetting, met een synagoge. Mogelijk heeft Petrus daar het eerst het Evangelie gepredikt.

De brief is gericht aan de vreemdelingen in Pontus, Galatië, Cappadocië, Azië (of Klein-Azië) en Bithynië. Wanneer we de gebieden nagaan die hier genoemd worden, dan omvat-

ten ze een immens groot gebied, gelijk aan de breedte van Canada. Overal waar het Evangelie verkondigd werd, was heel veel tegenstand van de kant van de Joden. Zij waren echt 'vijanden aangaande het Evangelie'. Daarnaast was er ook nog de tegenstand van het heidendom. Er waren geweldig veel religies in die tijd. Vooral het gebied van Klein-Azië werd gekenmerkt door een grote verscheidenheid aan opvattingen van de verschillende heersende religies en vele vormen van bijgeloof, sommige met een zeer occulte inslag. Toch kon het Woord Gods breed verkondigd worden. We weten dat ook andere evangelisten en apostelen in deze omgeving zijn geweest. Onder andere de grote heidenapostel Paulus. Wat heeft de Heere veel arbeid aan dit gebied besteed. Ook is via Klein-Azië het Evangelie naar Europa gekomen. Maar ook de andere gebieden die genoemd worden, kenden allemaal hun eigen cultuur en religie. Wat heeft het Evangelie dan diepe sporen getrokken. Mensen werden vreemdelingen. Zij vormden het nieuwe Israël, al werden ze door de synagoge veracht. Hun thuis was in de hemel. Ze waren op deze aarde op doorreis naar het hemels vaderland. Ze kwamen vreemd over op hun omgeving. Ze hadden andere gewoonten, maar ze waren wel trouw in hun werk, in hun gezin en vooral aan hun God. Zo werd er over hen gesproken, getuige een oud document van de kant van de heidenen (de brief aan Diognetus). Ze worden ook verstrooid genoemd. Waarschijnlijk zijn hierbij ook proselieten. Proselieten waren uit het heidendom overgekomen naar het jodendom en nadat zij tot bekering waren gekomen, hebben ze zich aangesloten bij het christendom. Ook zij hadden de Heere Jezus lief gekregen.

Bijzondere aanspraak

Het is bijzonder hoe deze vreemdelingen worden aangesproken. Ze worden 'uitverkorenen' genoemd. 'Uitverkoren' is

een bijzonder woord. Het betekent dat God in Christus speciaal oog had voor deze vreemdelingen. Ze werden door de wereld veracht. Ze werden als vreemden beschouwd, maar bij God waren ze bekend. Hij heeft een plan gemaakt om mensen op te zoeken in hun verlorenheid. In welke cultuur of maatschappij zij ook mogen leven, de Heere zoekt hen op. In het Griekse woord voor 'uitverkoren' zit hetzelfde woord als het woord 'gemeente'. Letterlijk kunnen we 'gemeente' vertalen met 'eruit geroepen'. Het is heel wat als God tot ons komt met Zijn roep, door middel van mensen. De gemeente wordt uit de wereld geroepen tot de zaligheid. De plaats waar de geroepenen bijeenkomen is de gemeente Gods. Zo verkiest Hij mensen in de lijn van het verbond, dat de Heere openbaart in de kerk, door de prediking van het Woord. In die weg worden mensen getrokken. God doet in Christus, door de Heilige Geest, geweldig veel in de gemeenten Gods. De gemeente Gods is de werkplaats van de Heilige Geest. Dat Christus Zijn bloedprijs betaald heeft om zondaren te verlossen is een geweldig wonder. Maar dat Hij hen ook metterdaad door Zijn Heilige Geest uit de wereld naar Zich toetrekt, is niet te bevatten. Heel deze brief is doortrokken van Gods bijzondere plan met de kerk en daarmee ook met de wereld. Daarom staat er ook 'naar de voorkennis Gods'. Dat betekent dat het plan van God zo vastligt. Daarom heeft Gods kerk toekomst. Met deze paar woorden laat Petrus zien dat de Heere er alles aan doet om Zijn gemeente te vormen. Het laat de geweldige rijkdom zien die er is in de drie-enige God. Hij heeft alles al klaargemaakt voor de verlossing van Zijn Kerk. Daarom heeft Hij het bloed besprenkeld, wat eerst gebeurde in de tabernakel met het bloed van offerdieren, om de verzoening van de zonden van het volk aan te wijzen (Exodus 24, Leviticus 17). Vanaf het begin van deze brief valt het op dat Petrus nauw aansluit bij de oudtestamentische tem-

peldienst. Hij wil de eerste christenen erop wijzen dat alle oudtestamentische ceremoniën in Christus in vervulling zijn gegaan.

Een bijzondere groet

De groet die Petrus in de Naam van de Heere brengt, is bijzonder. Hij wenst dat de beginselen van de genade van en vrede met God 'vermenigvuldigd' worden. De wereld van toen was veelkleurig, maar de genade is nog veelkleuriger. Je zou het met een regenboog kunnen vergelijken. Zou Petrus dit woord niet gebruikt hebben, omdat hij dacht aan de bonte maatschappij van Klein-Azië, die multireligieus en multicultureel was, in die tijd al? De kerk mag het Woord ertegenover stellen, waarin de caleidoscoop van Gods genade en vrede op een heerlijke wijze mag stralen! De bontheid van de cultuur geeft geen rust, maar wel de veelkleurigheid van Gods genade. Zo komt de Heere elke zondag met Zijn groet tot de gemeente. Alleen al het horen van de zegen van God kan al een zekere rust geven. Let goed op de woorden 'genade' en 'vrede'. Daarin zit iets van bijzondere zorg. God buigt Zich in Christus over zondaren heen. Genade geeft God vanuit de hoge hemel, wanneer Hij iets doet ervaren van Zichzelf. Dat geeft Hij in Christus, door Zijn Geest. Genade is zo vol van God. Je kunt zeggen dat genade vrede geeft. Daarom staat het naast elkaar. Het zijn woorden die eens volledig in vervulling zullen gaan. Hoe groot is het dan als we mogen delen in die genade en die echte vrede, die alle verstand te boven gaat.

Gespreksvragen

1. Wat valt ons op aan de afstanden van de verstrooide gemeenten in Klein-Azië? Zie daarin een bemoediging voor de kerk van nu!
2. Wat wordt bedoeld met 'vreemdelingen in de verstrooiing'? Waarom is vreemdelingschap op de aarde nodig?
3. Petrus spreekt deze vreemdelingen aan als 'uitverkorenen'? Wat is de troost hiervan? Wat is de troost van de uitverkiezing?
4. Hoe dient het thema van de uitverkiezing in de prediking aan de orde te komen?
5. Waaraan herinnert 'de besprenging van het bloed'?

Lezen: 1 Petrus 1:1-12 en Psalm 39